

Trianon semmisség volt

- a mához képest

(Megemlékező beszéd 2012. június 2.)

Minden évben van egy nap, amikor a fájdalom, a bosszankodás, a tettvágy, a hit és az elkeseredés kevercsé munkál bennem. Hiszen e nap megemlékezései amolyan állünnepségek évről-évre, ha a magyarság mindennapjait, politikai helyzetét, gazdasági romlását, önértékelését és a Kárpát-medencében elfoglalt helyét nézzük. Állünnepségeknek tűnik akkor is, ha a nép mindennapjait vesszük görcső alá. Mert mi is történt 1920-tól napjainkig? A mai beszédek miért is tükröznek égbekiáltó ostobaságokat? Mi folyik ebben az ezerszer megpróbált, s mégannyiszor kiszenvedett, de Isten kegyelméből feltámadt, és meg nem gyógyult, de vergődő Kárpát-medencében?

Június 4-e tagadhatatlanul fájdalmas nap minden magyar számára. Holocaust a javából, hiszen egy embertelen, igazságtalan és aljas döntés szétszakította a magyar államot, megcsönkített családokat, földet, történelmi összetartozást, emberek százezreit ölte meg... maga volt az iszonyat. Hiszen vagonok nélkül került haláltáborokba - saját szülőföldjén - a magyar. Holocaust volt a javából, hiszen primitív, és írástudását csak a magyaroknak köszönhető népek rombolták le értékeinket, diplomáinkat, lopták el kincseinket, ásták ki halottainkat, birtokolták el könyvtárainkat, s ölték halomra papjainkat, gondolkodó nagyjainknak menekülnie kellett, ha nem akartak hősi halottakká válni egy megszállt és a megszálló által kíméletlenül birtokba vett utódállamban. Maga az iszonyat, a végtelen és befejezetlen, soha véget nem érő tragédia ez a magyar történelemben. Am, nem tanultunk belőle egy jótányt sem. Semmit! A magyar nemzet az egyetlen nemzet a világon, amely egy ilyen tragédia után széthúzva, pártoskodva él. A magyar nemzet az egyetlen nemzet, amely majd száz esztendővel a trianoni diktátum után, saját létét, jövőjét, hitét felszámolva, mintegy megkezdi a visszazámlálást.

Milyen Trianonról is emlékezünk? Mit is siratunk akkor, amikor a kenderhurok ott lóg előttünk, s önként tesszük bele a fejünket, hogy egy utolsó szorítással véget vessen ezer éves európai nemzeti létünknek? Mai létünkhez képest Trianon egy apró lépésvolt csupán a Golgotára vezető úton, s akik elindították nemzetünket ezen a köves, rögökkel teli meredeken, jól tudták, hogy majd a magyar nemzet önkaratából kasszódik fel rajta. Felfelé, a szenvedések útján, vállunkon immár a saját magunknak ácsolt teherrel, a választott halálig... a helyett, hogy ledobva a terhet, visszafordulnánk végre és e lejtő segítségével azokra támadnók, akik lándzsáikkal a Koponyák-hegyére akarnak kísérni bennünket... Miért nem tesszük ezt hittel és összetartva?

Sírnak ezen a napon... De sírnak-e az egészségügyi központok nőgyógyászati rendelői előtt? Sírnak ezen a napon azért, mert nemzetünk fogy! Am, e napon is sok száz magzat szívét szúrja át törvényesen(!), és a liberálisok által - a női jog ostobaságának szellemében -, bölcsen az „orvos” szikéje. Apró kezecskék, lábacsók és fejecskek kerülnek ki az egyetlen menedékből, anyjuk szíve alól - élettelenül... saját édesanyjuk akaratából! Magyar magzatok, akikből Isten akarata szerint lehetett volna tudós, művész, zseni... vagy „csak” egyszerű kétkézű munkás lehetett volna. Nem lett, mert van egy hatalom, egy sátni birodalom, amelyben ez a fajta gyilkosság természetes, mert a nő joga eldőnti gyilkol-e, vagy megtartja-e magzatát... Trianon... mi ez, ha nem Trianon, amelyben még élni sem hagyják - törvényesen felkoncolva - a megfogantat embert? Az apró, Isten teremtette magyar magzatot? S mert hözöngönnének a Sátán hazai és európai fattyai, az európai liberálisok és a szocialisták, hát nem merünk törvényt hozni az életért, a nemzetért, a magyarságért! Hisz ma már nagyon kevés, hogy egyfajta tablettát nem engedünk árusítani...

„Mindent vissza”... Igen! Lehet efféléket ordítani, lehet gyűlölködni, követelőzni, semmibe venni ennek a tragikus emlékü napnak az intelmeit, ránk hagyott kemény figyelmeztetését. Am, amikor az ellenzéki pártok a magyar kormányknak feszülve, ostobaságukban egymásra lícitálva ordítanak, ki gondol arra, hogy a nemzet jelenét és jövőjét játsszák el politikai hatalmuk - egyszerűsítve: az ingyen kapható nagy pénz megszerzése - érdekében? Hogyan tudná az ostoba, magát félrevezetni hagyó nép által választott Parlament megtartani, megvédeni és életben tartani az egész Magyarországot, amikor e csonkolt darabkáján is, mint egy ócska véres koncon vitatkozik, s el is árulja, ha érdekei éppen úgy kívánják.

És az uniós parlamentben? Mi folyik ott majd száz évvel a ránk erőszakolt diktátum után? A szegyenek szegyené! Magyarul beszélő magyargyűlölők áskálódnak idegen eszmék és idegen hatalmak előtt Magyarország ellen. Azon hatalmakat kéri fel e magyarul beszélő idegenlelkűek Magyarország elleni lépésekre, amely hatalmak meghozták az 1920-as, végezetlennek tűnő döntést a keresztény Magyarországgal szemben, elindítva a ma kiteljesedő harcot a keresztény Európa ellen! Mert a nemzetközi liberális és a szocialista sátnisták jobban fizetik őket, mint a munkában meghajlott, vagy munkanélküli-

ségükben tönkrement magyarok. Ezeknek a nemzetárulóknak nincs hazájuk, csak botor és aljas eszméik vannak, amelyeket már kipróbáltak, és amelyeknek az eredménye egy évszázada mindössze az értékrombolás, a gyalázkodás, az árulás, az elnemzetietlenítés és a gyilkosság volt. Az igazságtalanság és az embertelenség eszméje, mint földreggés pusztít az Európai Unióban, s az egyszerű magyar mondás, miszerint „közös lónak túrós a hátá” épp úgy feledésbe merült, mint a bölcs rómaiaktól öröklött szállóige: „A nép jóléte legyen a legfőbb törvény”...

Trianon? Miféle Trianonról beszélünk, mi felett sírnak évről-évre? Hiszen annak a Trianonnak immár majd száz esztendeje, de még élnek magyarok a Kárpátok gyűrűjében... Kérdés azonban, hogy száz esztendő múlva lesz-e magyar még ezen a Kárpát-medencei területen, s lesz-e a ki emlékezik a mai kor iszonyatára, kinszenvedésére, megaláztatására, árulására és a saját magunk ellen elkövetett bűnre: a politikai nemzetirtásra és „öngyilkosságra”? Aligha lesz! Mert ma, mi magunk mondjuk ki nap-nap után a trianonihoz képest ezerszer súlyosabb szentenciákat. Családok, vállalkozások mennek tönkre, öregek és betegek érzik a mai trianoni döntések végzetes súlyát és kínjait. Gyermekek éheznek, s a balga törvényalkotók, a lélektelen parlamenti képviselők, a rabló szocialista és liberális kormányok, és azok holdudvara miatt egy nemzet újra annak a szakadéknak a szélén áll, amely szakadékba már egyszer belezuhanat. Az ellenzéki pártok magyarellenesei, s amelyik párt megaláta a kiutat, azt a másik három vádolja, üti, rúgja, mert kéne a konc, kellene a hatalom, annak minden anyagi előnyével. Igaz a megtalált kiút is hamis...

Nem, nem az volt az igazi Trianon, amelyet minden június 4-én elsiratunk. Most van az Európai Unió Trianon, most van az igazi magyar holocaust, hiszen nem tanultuk meg a történelmi leckét. Csak hivatkozások és ígéretések hangoznak el, de a magyar érdek ma sem számít istenigazából. Most van a végítélet, amelyet önmagunk felett mondunk ki. Mert hagyjuk az ellenséget az ellenség utasítására országon kívül és belül. Hagyjuk, hogy mocskoljanak, hogy gyűlölködjének, hogy hazát áruljanak, vádoljanak minket. Hagytuk, hogy iparunkat és termelésünket felszámolják, hogy hazugságokkal bekényszerítsék a nemzetet egy új akolba, ahol nem felosztják Magyarországot, hanem a néppel együtt semmivé teszik az erre szakosodott idegen bankok és végrehajtók közreműködésével. A törvénytelen ségek törvénné nemesültek, az értékek értéktelenné alacsonyodtak, s csak a nagy, de üresen kongó hangzatos ígéret és jelszavak töltik be Magyarországot, a vakhitű, de az ígéreteknél is hitelt adó Kárpát-medencei magyar társadalmat.

A liberálisok és az ócska, primitív prolikapitalisták, azaz a volt szocialisták, az Amerikában kiképzett lelketlen és embertelen üzletemberek világa ez. Ezek fertőzik a fiatalságot, a nemzetet, mint egykor a fekete halál, amely szintén kiirtotta Európa nagyobbik részét. Am, ma nincs aki elterelje a falu határától az arra utazót, és nincs aki füstölővel „fertőtlenítsen”, mert ma már csak kevés egészséges ember van, s a betegek hiszik, hogy ők az egészségesek... És nem lesz, aki majd a fertőző kór elmúltával úszéli halakeresztet állítson, templomot építsen...

Trianon? Lehet elrabolt területek miatt, önállóságért, vagy éppen autonómiáért harcolni... Lehet új világrendről beszélni... de csak harcolni és beszélni lehet. Aki tenne vagy tenni szeretne, nem éli meg a másnapot, bíróság elé kerül, vesszőfútra kényszerítik, a mai kor bűnös és embertelen törvényei által megsemmisítik. Az „új világrend” már a nyakunkat szorongatja, s nem mondjuk, mert nem mondhatjuk ki az igazságot. Aki pedig kimondja és kimondta, annak a jussa, hogy kárhoztatják. „Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz!” - mondta a magyar miniszterelnök... S mert kimondta, a liberális és szocialista Európa és a világ gyűlöletével nézett szembe kényszerűen... Trianon? Igen, itthon is támadták, támadják emiatt a magyarul beszélő hazátlan idegenek, mert a kereszténység is ellenséggé silányult... hisz ez is hozzá tartozik a mai gyilkos és lelket romboló Trianonhoz. Itthon és külföldön egyaránt.

Igen! Voltak és hitem szerint vannak gyönyörű felvidéki, erdélyi, kárpátaljai és délvideki tájaink, emlékeink, magyar és székely nemzetrészek a Kárpátok gyűrűjében. Élnek és élni akarnak valamennyien, de saját maguktól veszik el az élet lehetőségét, önös érdekből, kapzsiságból, hiszékenységből. Mert hagyják az elbutult társadalmak, hogy felettük úrhatnám vezetők gyakorolják a hatalmat a közéletben. A közoktatásban nem kultúrembereket képeznek, hanem szakbarbárokat, alapműveltség nélkül. A hit és a vallásoktatás ellen károsban tiltakozik a liberális és szocialista söpredék. Hagyományos és józan értékeinket megvetik, s a beteges szemlélet és életvitel vált mára természetessé... A keresztény antiszemita, elmaradottá, hülyévé alacsonyodott a liberális és szocialista közhiedelemben, s mindent a hazug vádaskodás, az arcátlan és aljas rágalmak hatnak át. Trianon van mindennap. Mert nem tart össze a magyar, mert a pártvezérek új és új aljassággal támadnak választóikra, új és új pártok születnek, új és új érdekek mentén lesz nemzetünk és hazánk az enyészeté, mint az Európai Unió minden tagországának összes lakosa, akik lelki és szellemi rabszolgává lettek a liberális és szocialista esz-

mét kiszolgáló, szánalmas proli-kapitalista eszmerendszer által.

S miért is van ez a mindennapos Trianon? Mert nincsenek a nemzeti érdekek mezsgyéjén hozott kemény, és mindenkire egyaránt vonatkozó kemény törvények. Mert lehet gyilkolni ha a személyes érdek és jólét úgy kívánja. Mert egy olyan istentelen és keresztényellenes politikai és gazdasági képzőménybe zárt a történelem immár ki tudja hányadszor, amelyből csak közös nemzeti akarattal lehet(ne) kilépni. Hol van azonban a közös nemzeti akarat? Hol van a nemzet? Miért csak három-négy millió magyar érzi az összetartozást gyönyörűségét, a nemzet iránti elkötelezettséget a Kárpát-medencében? Mert ötven év alatt a kommunisták és a liberálisok szétverték mindent, ami szent és életben tartó volt ezer éven keresztül, s mert közben a keresztény egyházakat is elkezdte marcangolni a sátni „megújulás” kényszere - belülről is.

Trianon emléknapijait éljük. Tehetetlenül háborog és borzong a lélek, mert fáj a gondolat, torkunkat szorongatja a tudat, hogy ma is magyarul tanul beszélni a székely, a délvideki, a kárpátaljai, és a felvidéki ártatlan gyermek... és csak később eszmél arra a tragikus valóságra, amelyet mi a génjeinkben érzünk. Az elnyomásra, a primitívség és a butaság uralmára, az igazságtalanságra, amely minket 1920. június 4-én, majd 1947. február 11-én ért. S amikor felcseperedik a „határon túli” és a határon inneni gyermek, látja majd azt, amit mi látunk: Valójában nem is 1920. és 1947. volt Trianon, hanem a sok-sok párt népamító, de saját érdekében vívott harca, a kapzsiság, az önfeladás, a megdondatlan és történelmietlen hozzáállás, és az, hogy jövőnket nem a múlt tragédiáiból tanulva alakítjuk... immár 1989 óta sem.

Új világrendről beszélünk, új törvényeket alkotunk, csupán az nem jut eszünkbe, hogy hazugságra, ki nem mondott igazságtalanságokra, jellemtelenségre és Isten nélküliségre, nem lehet jövőt építeni, nem lehet „új világrend” szerint élni, mert az, a hazugság és az elvtelen hazaárulás világrendje lesz - ma is az. Nekünk, magyaroknak viszont ahhoz a világrendhez kell visszatérnünk, amelyben őseink, szüleink, nagyszüleink éltek. Ők ezzel biztosították nekünk a mai létet... ők megélték Tria-

nont, megélték 1939-40 csodálatos visszatéréseit, majd a megismételt honvesztést, a diktatúrát, és mégsem veszítették el hitüket, nem álltak sorba magzatukat meggyilkoltatni, és nem hittek az idegen szocialista-liberális értékrombolásban. Nem hitték el, hogy az egyéni érdek, az istentelenség, az erkölcstelen mindennapok többet érnek a haza iránti hűségénél, a hitnél, az erkölcsnél és a nemzet érdekeinél. Ők valahányan itt hagynak minket lassan-lassan... és ránk marad egy félrenevelt, hitehagyott tudatlan ifjúság, a szélsőséges, lefizetett vagy ostoba, proli politikai „elit”, és egy maradék - az egész Kárpát-medencében két-hárommilliósi - konzervatív keresztény nemzetrészt, amely tudja, érzi és szeretné azt, amit eleink tudtak és megélték. És ez a maradék keresztény nemzetrészt látja majd élve eltemetni a magyar múltat és a magyar jövőt... Mert törvények nélkül, egyedül kevés az újraképzéshez, a nemzet megtartásához. Ez ma Trianon üzene...

Hová forduljunk tehát, egyszerűen, alázattal, a Trianon-ünnepi vitézi gúnya és lovagi köpönyeg nélkül hazánkért, a valódi összetartozásért, a nemzet megmaradásáért? Egyedül Istenhez! Mert az ünnepi beszédek melldöngető, de annál értéktelenebb kivagyisága ma mit sem ér! Nem ér semmit a sírázkodás sem, vagy más nemzetek, új főhatalmak kárhóztatása. Mert bárhogyan emlékezünk Trianonra, bármiképpen gyűlöljük az új „tulajdonost”, nem segítünk sem önmagunkon, sem a hazán, sem a nemzetet. Sem koszorúzással, sem kopjafák állításával... Csak és egyedül a hittel, a szeretettel és az Istenbe vetett bizalommal érhetjük el nemzetünk újjászületését. Ha az „Európa vagy keresztény lesz, vagy nem lesz” mondta igaz, s miért ne lenne az, akkor ez a figyelmeztetés ránk, keresztény magyarokra százsorta érvényes. Viszont ha azt akarjuk, hogy legyen hazánk, legyen a Kárpát-medencét belakó nemzetünk, úgy legelőször magunkba kell néznünk, utána pedig Máriára, a Magyarok Nagyasszonyára. Nem csak egyszer egy esztendőben valamelyik búcsús kegyhelyen, hanem minden nap, és a nap minden percében.

Egyszerű tehát megtartani, visszazerezni a nemzetet, a hazát, a földet, az Istentől megőrzésre kapott, de évszázadok alatt eljátszott juszt! Szent István korában is a kilátástalanság, a testvérháború, az árulások, a magyar törzsek egymás ellen fordulása, az idegen hatalom kényszerű „Európai Uniója” volt keserves, de elrendelt sorsa a magyarnak. Szent István viszont nem adta fel. Máriához, Jézus anyjához fordult hittel és alázattal, - Európában elsőként felajánlva Magyarországot, a nemzetet és annak vezetőit, a nemességet a Magyarok Egri Királynőjének. Így még ma is itt vagyunk, élünk... Trianon emléknapiján ismétéljük meg István király felajánlását ugyanazon hittel és elkötelezettséggel, ahogyan ő érezte akkor ennek a felajánlásnak a szükségességét, s ahogyan ő bízott népe az e felajánlás által való megmaradásban - Máriában. Tegyük ezt azért, hogy a magunk ácsolta súlyos teher helyett, a magunk által visszaszerzett hit jegyében és ereje által bízhassunk Szent István utolsó ígéretében is: - „A magyar nép az én népem, és az én népem nem vesz el a történelem viharában”...

Stoffán György